PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, tel. 11.10.05, interurban 72 și 286. Telex sportrom buc. 180.

sportul

4 pagini 30 bani

Anul XXV — Nr. 642 (6076) ZIAR AL CONSILIULUI NAȚIONAL PENTRU EDUCAȚIE FIZICĂ ȘI SPORT Joi 21 august 1969

ÎN CINSTEA MARII ANIVERSĂRI

Tovarășul Aurel Kahane primește „Diploma de onoare" din partea președintelui C.N.E.F.S.
Foto : A. NEAGU

Tricolorii...

reflecții

Nu puțini sînt aceia — și mă număr printre ei — care la o competiție sportivă încearcă un sentiment de legitimă mîndrie la apariția pe teren a celor ce reprezintă culorile românești.

Înaintea unui meci internațional de fotbal, clipele cînd de sub tunelul tribunei apar „tricolorii" sînt dominate de apauzele și strigătele de încurajare ale zecilor de mii de voci entuziasmate, pentru că fiecare spectator, de acolo de pe locul lui, dorește ca echipa României să iasă învingătoare. La o întrecere internațională atletică sau nautică, de box sau de lupte, de natație sau tenis, de volei sau ciclism, ochii privesc nerăbdători și plini de speranță către cei ale căror piepturi le înconjoară brîul de litere majuscule atît de dragi nouă, celor 20 de milioane de cetățeni ai acestei țări: ROMÂNIA.

Și acest nume, devenit de prestigiu pe meridianele lumii, în atîtea ramuri ale economiei, științei și culturii, a început să-și trimită ecoul și de pe terenurile de sport. Căci sportivi ca Iolanda Balaș, Aurel Vernescu, Lia Manoliu, Ion Țiriac, Ilie Năstase, Viorica Viscopoleanu, Ionel Drîmbă, Constantin Ciucă, Calistrat Cuțov și atîția alții, pe care îi stimăm, au cinstit și cinstesc numele patriei noastre în competițiile sportive. Ei au înțeles că în întrecerile la care erau chemați nu concura doar un simplu nume de sportiv. Ei au înțeles că pe piepturile lor nu scrie nici Balaș și nici Țiriac, nici Viscopoleanu și nici Ciucă, ci ROMÂNIA.

Sînt sportivi care au cinstit și cinstesc cu abnegație, cu dăruire, cu sacrificii și devotament numele scump al patriei, al acestei țări care și-a pus atîta încredere în ei.

Sînt sportivi care au răspuns cu strălucitele rezultate ale muncii lor de pregătire, minunatelor condiții ce le-au fost create prin grija partidului și statului nostru.

Sînt acei sportivi care, în urma eforturilor depuse în lupta cu centimetrii și secundele, cu iscusința și dibăcia adversarului, la capătul unei depline satisfacții a reușitei lor, au urmărit, nu o dată, de pe podiumul de onoare, cu ochii înlăcrimați de bucuria izbînzii, cum urca pe cel mai înalt catarg tricolorul românesc. Și cred că erau cele mai emoționante clipe pentru ei (ca și pentru noi) auzind acordurile Imnului de Stat românesc plutind maiestuos peste întinderea vreunui imens și îndepărtat stadion de pe cine știe ce meridian al lumii. Atunci, în clipele acelea, bătea alături de ei inima unui întreg popor. Și omagiul — pe care zecile de mii de spectatori străini, ridicați de pe bănci, îl aduceau, descoperindu-se, în fața drapelului și imnului nostru, în fața sportivului român de pe podiumul laureaților care știuse să-și cinstească atît de frumos patria — e de neuitat.

Cinste acestor sportivi care prin marea lor dragoste de țară ne aduc asemenea bucurii.

Alte zeci de mii de sportivi ar trebui să le urmeze exemplul.

Zecile de mii de tineri ce cochetează cu mingea sau cu discul, cu ciocanul sau cu ștacheta, cu floreta sau cu inelele, cu mănușa sau cu racheta, cu paleta sau cu vîsla, să nu precupețească nimic spre a duce și pe terenurile de sport, către victorie, acest nume al tuturor izbînzilor noastre de azi și de mîine: ROMÂNIA.

Îi vom aplauda din toată inima!

Florian GRECEA

UN BILANȚ STRĂLUCIT AL SCRIMERILOR ROMÂNI

● De la cîteva centre la 32 de secții ● Înainte de 1944 — 100 de trăgători; astăzi — peste 1 000! ● Tinerețea — nota caracteristică a scrimei românești ● Melbourne — prima medalie olimpică ● Aur la mondialele de la Buenos Aires... ● ...și la fel la Montreal ● I. Drîmbă — prima floretă olimpică la Ciudad de Mexico ● C.M. din Cuba, prilej de confirmare a valorii școlii românești

În sportul românesc de performanță, scrima și-a sporit de la an la an dimensiunile, deținînd astăzi, la un pătrar de veac de la Eliberare, o arie însemnată. Cu un sfert de secol în urmă scrima, la fel ca majoritatea sporturilor practicate pe atunci în România, avea o arie de răspîndire foarte redusă. Cîteva centre care funcționau în Capitală erau investite cu denumirea prestigioasă de cluburi: Banca, Electricitate, Cercul Militar. Alte nuclee trăiau o existență zbuciumată în diferite orașe ale țării, la Cluj și Oradea, la Satu Mare și Arad, la Timișoara și Tg. Mureș, la Sibiu. Ulterior secțiile de scrimă din Sibiu și Arad își vor înceta activitatea. Cifra scrimerilor? Cu indulgență putea fi estimată la... 100.

★

După Eliberare scrima cunoaște, ca și celelalte discipline de altfel, o puternică dezvoltare. Apar principii noi de organizare a activității competiționale, drumul către planșe devine larg accesibil pentru toți cei dornici să aspire la măiestria lui d'Artagnan. Este organizat **primul campionat național individual**, ia ființă și primul campionat al țării pe echipe. Pentru juniori, care se află și ei în atenția forului de specialitate, sînt inițiate, de asemenea, competiții oficiale.

În noile condiții, sporește numărul secțiilor de scrimă. Numai în Capitală vor activa 8 asemenea secții, iar în țară, pe lîngă centrele existente, sînt puse bazele altora, la Ploiești, Craiova, Iași, Constanța, Galați, Zalău, Orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej, Brașov. Cifra scrimerilor aflați în statisticile federației de resort crește de aproape 10 ori față de anul 1944.

Datorită noii orientări se înființează multe centre pentru copii și juniori, fie în cadrul unor instituții de învățămînt specializate — școli sportive, școala sportivă experimentală Viitorul sau cluburi sportive școlare — pe lîngă cluburi sau mari asociații sportive. Asemenea centre sînt destinate să alimenteze continuu secțiile de performanță, să formeze, deci, schimbul de mîine. De fapt, la ora actuală, mai bine de 80 la sută din numărul scrimerilor legitimați îl formează tinerii sub 20 de ani. Aceasta explică, de altfel, și vitalitatea scrimei românești. Un sistem competițional stabil, cu campionat național individual și pe echipe, cu competiții de categoria B și de calificare, o întrecere individuală — „Cupa României" — și, de asemenea, competiții la nivelul juniorilor — campionat național pe categorii de vîrstă și o „Cupă a speranțelor" la echipe, iată rețeaua competițiilor de scrimă existente astăzi și care este menită să angajeze în întreceri, întreaga masă a scrimerilor legitimați în cele 32 de secții afiliate federației.

Preocuparea pentru dezvoltarea scrimei nu putea rămîne fără urmări pe planul performanțelor înalte. Scrimerii români, pregătiți cu competență și pasiune de antrenori cu o temeinică și apreciată calificare (din rîndul cărora se disting Alexandru Csipler, Vasile Chelaru, Andrei Villcea, Angelo Pelegrini, Adalberth Gurath, Andrei Kakucs, Nicolae Pufnei), se fac deseori remarcați pe planșele lumii.

În această privință, se pot distinge patru mari momente de consacrare a scrimei românești în istoria ultimului sfert de veac. Ne propunem să le punctăm...

● Prima afirmare de răsunet pe plan internațional datează din anul 1956. Atunci, la J.O. de la Melbourne, o floretistă din România, Olga Orban, a urcat pe podiumul medaliatelor. Dată istorică în scrima românească, legată de obținerea primei medalii olimpice de argint. Momentul va rămîne viu în memoria celor prezenți în sala St. Kilda, din marele oraș australian. Floretista noastră a fost foarte aproape de realizarea performanței maxime. Ea obținuse trei victorii consecutive — în serii, semifinale și în turneul final — asupra campioanei olimpice, englezoaica Gillian Sheen. Abia în baraj Sheen și-a apropiat victoria. La 17 ani neîmpliniți, o asemenea performanță realizată de Olga Orban a făcut vîlvă în cercurile specialiștilor. Tinerei noastre floretiste i s-a prezis un viitor strălucit.

● Anul 1962 marchează un alt moment important pentru scrima românească. Floretistul Ion Drîmbă, în vîrstă de 20 de ani, cîștigă la Ciudad de Mexico prima medalie olimpică de aur a scrimei românești. Ion Drîmbă a repetat performanța la Montreal, în 1967, cînd a cucerit și titlul de campion mondial.

● Tinerețea — nota caracteristică a scrimei românești. Ea se impune în ultimul deceniu, cînd, în afară de Ion Drîmbă, alți scrimeri români urcă pe podiumul de onoare: Ecaterina Stahl, Ecaterina Iencic, Mihai Flondor, Ecaterina Dafinoiu, Ecaterina Szabo, Elisabeta Tufan, Ștefan Kausz, Ștefan Horvat, Ștefan Ianculescu, Ștefan Sarmașu, Ștefan Ghiță, Ștefan Ciobanu, Ștefan Iordănescu, Ștefan Dumitrescu, Ștefan Stănescu, Ștefan Ionescu, Ștefan Ivănescu, Ștefan Ivănescu, Ștefan Ivăn